

Endast texten i detta verk är licensierad under Creative Commons Erkännande-Ickekommersiell-Ingå bearbetningar 2.5 Sverige licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/se/>
Verket har publicerats i www.globalarkivet.se.

Soppåsen på spåret

Skräp

Mattias Hagberg

ATLAS 2008

JAG MINNS HUR JAG i mitten av 1990-talet frågade konduktören på ett indiskt tåg var jag skulle slänga de sopor som jag under ett dygns färd omsorgsfullt hade samlat i en påse. Konduktören log vänligt, tog med mig längst bak i tåget, öppnade dörren – och slängde ut påsen på spåret. Indignerat tänkte jag att så där hade vi minsann aldrig gjort hemma hos mig.

När jag läser *Skräp* slås jag av att det faktiskt är precis så vi gör hela tiden.

Mattias Hagberg går grund-

ligt tillväga när han tar sig an de fyra miljarder ton pinsamt stinkande rester som de svenska hushållen varje år lämnar efter sig. Han tömmer sina soppåsar och bokför innehållet, praktiserar som sophämtare, besöker sopförbränningsanläggningar och följer begagnade dataskärmar ända till Ghana – för att så småningom frontalkrocka med alla sopproblems själva rot: konsumtionssamhället.

Varje år konsumeras 30 procent mer av jordens förnyelsebara resurser än vad jorden kan återskapa. Det vi kallar kretsloppssamhälle har inte med ordets ursprungliga betydelse att göra och vår högt ärade återvinning kan i sig vara en energislu-

kande miljöbomb, vars slutstation ofta är länder i Syd.

HAGBERG GÖR SITT BÄSTA för att dramatisera sin upptäcktsfärd, men ibland storknar jag nästan av alla exempel på kloka människor som har fattat grejen. Det känns lockande att skjuta problemet ifrån sig och fortsätta intala sig att man faktiskt är fullt tillräcklig när man knycklar ner gamla mjölkpaket i återvinningslådan.

Ändå. Att ta ansvar för sin konsumtion – på riktigt – är inte retro, mupperi eller ett särinresse. Det är ett sätt att slippa drunkna i sin egen skit.

SARA JESWANI

sara.jeswani@arbetaren.se